

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- a) uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 24 maja 2011 r. w sprawie T-176/09;
- b) stwierdzenie dopuszczalności skargi wniesionej przez Government of Gibraltar w sprawie T-176/09;
- c) skierowanie tej sprawy do Sądu Unii Europejskiej celem zbadania przezeń istoty skargi wniesionej przez Government of Gibraltar;
- d) tytułem żądania ewentualnego wobec wniosków b) i c): skierowanie tej sprawy do Sądu Unii Europejskiej celem rozstrzygnięcia przezeń pozostałych kwestii dotyczących dopuszczalności skargi oraz zbadania istoty sprawy;
- e) obciążenie Komisji i Hiszpanii kosztami, jakie zostały poniesione przez Government of Gibraltar w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie kwestionuje wydane przez Sąd Unii Europejskiej postanowienie z następujących przyczyn:

- 1) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo Unii Europejskiej stosując lub też stosując błędnie przepisy dotyczące częściowego stwierdzenia nieważności i oddzielenia części aktu w okolicznościach niniejszej sprawy ze względu na to, że chodzi w niej o wprowadzenie sprostowania do wykazu terenów, a nie o rzeczywiste stwierdzenie nieważności czy oddzielenie części aktu; części terenu ES6120032 zostały niewątpliwie włączone do wykazu albo wskutek błędu albo wskutek udzielenia przez Hiszpanię błędnej lub też wprowadzającej w błąd informacji. Należy więc za pomocą odpowiedniego i proporcjonalnego stwierdzenia nieważności spowodować wprowadzenie zmiany obszaru zajmowanego przez ten teren.
- 2) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo Unii Europejskiej uznając, że częściowe stwierdzenie nieważności decyzji 2009/95⁽¹⁾, której domagał się Government of Gibraltar (1) zakładałoby wytyczenie przez ten sąd granic geograficznych terenu ES6120032 oraz dokonanie jego całkowitej zmiany i, co za tym idzie (2) zmieniałoby istotę decyzji 2009/95 oraz w sposób oczywisty nie umożliwiłoby oddzielenia tej zmiany od pozostałej części decyzji 2009/95.
- 3) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo Unii Europejskiej twierdząc, iż brak jest dowodów na to, że zaproponowane przez Government of Gibraltar wytyczenie na nowo granic terenu ES6120032 mogłoby spełniać określone w załączniku III dyrektywy siedliskowej kryteria klasyfikacji jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty, a to ze względu na to, iż istnieje w tej kwestii obszerny materiał dowodowy, dotyczący zarówno okoliczności prawnych, jak i faktycznych, a ponadto żadna ze stron postępowania w niniejszej sprawie nie sugerowała czegoś przeciwnego; wydając to

rozstrzygnięcie Sąd Unii Europejskiej przeinaczył ten materiał dowodowy i/lub popełnił oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, a ponadto zastosował nieodpowiednie kryteria prawne oraz, efektem tego, przeprowadził nieodpowiedni rodzaj postępowania.

- 4) Tytułem ewentualnym wobec powyższych argumentów wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd Unii Europejskiej naruszył zasady postępowania, co miało niekorzystny wpływ na interesy Government of Gibraltar, ponieważ naruszało jego prawo do obrony ze względu na to, że nie dano mu możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie przedstawionych przez innych uczestników postępowania dokumentów; Government of Gibraltar nie miał ponadto sposobności zapoznać się z przedstawionym przez Hiszpanię dokumentem o istotnym znaczeniu, na którym Sąd Unii Europejskiej oparł następnie swe postanowienie, a sąd ten efektem tego przeprowadził nieodpowiedni rodzaj postępowania.
- 5) Tytułem w dalszej kolejności ewentualnym wobec powyższych argumentów wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd Unii Europejskiej naruszył zasady postępowania, co miało niekorzystny wpływ na interesy Government of Gibraltar, ponieważ nie uzasadnił w żaden sposób swego stwierdzenia, zgodnie z którym brak jest dowodów na to, że zaproponowane przez Government of Gibraltar wytyczenie na nowo granic terenu ES6120032 mogłoby spełniać określone w załączniku III dyrektywy siedliskowej kryteria klasyfikacji jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty i/lub wykluczając istotne dowody przeciwnie lub też nie przyjmując tych dowodów.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2009/95/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG drugi zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny [notyfikowanej pod numerem C(2008) 8049, Dz.U. 2009, L 43, s. 393]

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 1 sierpnia 2011 r. — Pedro Espada Sánchez i in. przeciwko Iberia Líneas Aéreas de España S.A.

(Sprawa C-410/11)

(2011/C 290/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Barcelona.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pedro Espada Sánchez i in.

Strona pozwana: Iberia Líneas Aéreas de España S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ograniczenie do 1 000 specjalnych praw ciągnięcia w stosunku do każdego pasażera ustanowione w art. 22 ust. 2 konwencji montrealskiej o ujednoczeniu niektórych prawideł dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego w odniesieniu do odpowiedzialności przewoźnika w przypadku zniszczenia, zagubienia lub uszkodzenia bagażu, w związku z art. 3 ust. 3 rzeczony konwencji należy interpretować jako maksymalną granicę odpowiedzialności na każdego poszczególnego pasażera, w przypadku gdy podróżuje większa liczba pasażerów i rejestrują oni wspólny bagaż, niezależnie od tego, czy ilość zarejestrowanych bagaży jest mniejsza od rzeczywistej liczby pasażerów?
- 2) Czy też odwrotnie, wskazaną powyżej granicę odpowiedzialności wynikającą z tego przepisu należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do każdej sztuki zarejestrowanego bagażu występuje tylko jeden pasażer uprawniony do żądania odszkodowania i co za tym idzie, stosuje się maksymalną granicę odpowiedzialności ustaloną w stosunku do jednego pasażera, nawet gdy zostanie wykazane, iż zagubiony bagaż, objęty jednym kuponem identyfikacyjnym, należy do więcej niż jednego pasażera?